

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΑΡΙΘ. 630.—23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1889— ΔΕΛΤΑ 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ τῆς ΕΣΤΙΑΣ ἐν τῇ ὁδῷ Παρθεναγωγείου, ἀριθ. 14 (παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου).

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Παρίσι τοῖς Συλλόγου
πρὸς ἐπίσχευσιν τῶν ἑλλήν. σπουδῶν.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ ΙΔ' ΑΡΙΘ—682

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΥΓΙΟΙ ΚΑΙ ΤΟΡΕΙΣ· ὑπὸ Χ. Ἀννίνου.

ΧΑΡΑΛΔΟΣ Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΓΩΝ: διήγη-
μα ὑπὸ Κλ. Ραγκαδά.

ΤΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

Η ΦΛΟΓΕΡΑ ΤΟΥ: διήγημα ὑπὸ Α. Καρκαβίτσα.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ: ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΙ ΠΕΡΟΚΗΡΥΚΕΣ: ὑπὸ
Ε. Ρενάν.

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΣΤΙΧΟΙ Τῆ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΙ Α. Μ.: ὑπὸ Κ Παλαμᾶ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ: Σάν ἄδερφοι...—Τελεῖοφοῖτος.—Ζή-
τημα καθαριότητος.—Ἐνα ἡ δύο.

Λήξαντος τοῦ δεκάτου τρίτου ἔτους τῆς
«Ἑστίας» παρακαλοῦνται οἱ κύριοι συνδρο-
μηταί, ὅσοι ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι
λαμβάνοντες τὸ φύλλον καὶ κατὰ τὸ προσε-
χές ἔτος, νὰ ἀνανεώσωσιν ἐγκαίρως τὴν συν-
δρομὴν αὐτῶν, ἵνα μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς
πρὸς αὐτοὺς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Καθίσταται δὲ συγχρόνως γνωστὸν εἰς τοὺς
κ.κ. ἀνταποκριτὰς καὶ συνδρομητὰς τῆς Ἑ-
στίας, ὅτι ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου τὴν ἐκδο-
σιν καὶ διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ ἀνέλαβον οἱ
μέχρι τοῦδε τακτικοὶ συνεργάται κ.κ. Ν. Γ.
Πολίτης καὶ Γ. Δροσίνης. Τὸ βιβλιοπωλεῖον
τῆς «Ἑστίας», ἀνεξάρτητον τοῦ περιοδικοῦ,
διευθύνει καὶ ἐφεξῆς ὁ κ. Γ. Κασδόνης. Τὸ
γραφεῖον τῆς Ἑστίας, μετηνέχθη εἰς τὴν
ὁδὸν Παρθεναγωγείου ἀριθ. 14 παρὰ τὴν ὁ-
δὸν Σταδίου.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΗ

Ἑταιρία τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν παρελθούσαν κυριακὴν συνήλθεν ἡ γενικὴ σύνοδος τῶν
ἑταίρων ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς ἑταιρίας. Κατὰ ταύτην ὁ πρόεδρος
κ. Γεώργιος Κοζάκης Τυπάλδος ἐξέθηκε τὰς γενομένας κατὰ
τὸ λήξαν ἔτος ἀποφάσεις καὶ ἐνεργείας τοῦ συμβουλίου, ἐν
αἷς καὶ ὁ προκηρυχθεὶς διαγωνισμὸς περὶ συντάξεως βιβλιο-
γραφικοῦ καταλόγου τῶν περὶ τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως
γραφέντων. Περαιτώντας δὲ τὴν λογοδοσίαν αὐτοῦ, διὰ μα-
κρῶν συνέστησε τὸ ἔργον τῆς ἑταιρίας καὶ ἐξῆλθε τὸν ζῆλον

τῶν ἀπαρτιζόντων τὸ συμβούλιον, ἐθνικὸν μὲν ἐπιδιωκόντων
διὰ πολλῆς ἐργασίας σκοπόν, ἀλλὰ πολλὰ καλῶς κωλυομένων
ἐνεκα τῆς ἀνεπαρκείας τῶν μέσων, ἅτινα διαθέτει ἡ ἑταιρία.
Παρεκάλεισε δὲ τοὺς ἑταίρους νὰ μὴ ἐκλείψωσιν αὐτὸν ἐκ νέου
πρόεδρον, ἅτε κωλυόμενον ὑπὸ πολλῶν ἄλλων ἐργασιῶν,
τοῦθ' ὅπερ μετὰ λύπης ἀπεδέχθη ἡ συνέλευσις, ψηφίσασα
τὰ εὐχαριστήρια αὐτῆς διὰ τὸν ζῆλον μεθ' οὗ κατὰ τὸ λήξαν
ἔτος εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς ἑταιρίας ὁ ἀποχωρῶν πρόεδρος.

Μετὰ τὸν κ. Τυπάλδον ὁ ἑφορος τοῦ μουσείου κ. Θεμι-
στοκλῆς Νικολαΐδης Φιλαδέλφους ἀνέγνω τὴν ἐκθεσιν τῶν
γενομένων εἰς τὸ μουσεῖον ὑπὸ 47 δωρητῶν διαφόρων ἀξίων
λόγου δωρεῶν. Ἐπειτα δὲ ἐπίσης ὁμοίαν ἐκθεσιν περὶ τοῦ
ἀρχείου ἀνεκοίνωσεν εἰς τοὺς ἑταίρους ὁ ἑφορος αὐτοῦ κ.
Ἀντώνιος Μηλιαράκης, ἀγγείλας τὰ γινόμενα ὑπὸ κοινοῦ-
τριῶν δωρητῶν δωρήματα. Τέλος δὲ ὁ ταμίας κ. Σπυρ. Π.
Λάμπρος ἀνεκοίνωσε τὰ κατὰ τὸ ταμεῖον. Κατὰ τὴν ἐκθε-
σιν αὐτοῦ εἰσπράχθησαν μὲν δρ. 6478,75, ἐδαπανήθησαν δὲ
δρ. 6460,10, ὥστε ἔμεινεν εἰς τὸ ταμεῖον περίσσευμα εἰς
μετρητὰ ἐκ δρ. 98,65, ἀλλ' εἰς τὰς δαπάνας περιλαμβά-
νονται καὶ δρ. 2582,50 ἐξοδευθεῖσαι πρὸς ἀγοράν πέντε λα-
χειορῶν ὁμολογίων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς.

Κατόπιν ὁ κ. Δημ. Μακκᾶς ὡς εἰσηγητὴς τῆς ἐξελεγκτι-
κῆς ἐπιτροπῆς τῆς διαχειρίσεως τοῦ ἔτους 1887 ἐξέθηκε
τὰ κατὰ τὴν γενομένην ἐξέλεξιν, ἥτις ἀπέδειξεν ὑπάρχουσαν
πλήρη τάξιν, διὸ καὶ προσέτεινεν εἰς τὴν συνέλευσιν τὴν
ἐκφράσιν τῶν πρὸς τὸ διοικητικὸν συμβούλιον εὐχαριστιῶν.
Νύχθη δὲ δραστηριωτέραν ἐνέργειαν πρὸς ἐγγραφὴν μελῶν
χάριν γενικωτέρας συναντιλήψεως τῆς παρ' ἡμῖν κοινωνίας
εἰς εὐδωσιν τοῦ ἔργου τῆς ἑταιρίας, καὶ προσέτεινε σὺν τοῖς
ἄλλοις τὸν μετριάσμον τῆς τιμῆς τοῦ Δελτίου τῆς ἑταιρίας
χάριν τῶν μελῶν, ὅπως μεγαλειτέρα γίνηται ἡ διάδοσις αὐ-
τοῦ, τοῦθ' ὅπερ καὶ παρεδέχθη ἡ συνέλευσις.

Ἐπειτα προετάρησαν εἰς τοὺς ἑταίρους ὅλγαι τινὲς
ἀναγκαφαὶ μεταρρυθμίσεις τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἑταιρίας,
γεγόμεναι ἀσπασταὶ ἄνευ ἀντιρρήσεως. Μεταξὺ τούτων εἶνε
καὶ ἡ ἀπόφασις, ὅπως οὐδὲν τῶν ἀντικειμένων τοῦ μουσείου
δανεῖται ἐκτὸς αὐτοῦ πρὸς μελέτην ἢ ἄλλην χρῆσιν ἄνευ
εἰδικῆς ἀποφάσεως τοῦ συμβουλίου ἐν ὅλῃς ἐκτάταις πε-
ριστάσεσιν.

Ἐν ᾧ δ' ἐμελλεν ἡ συνέλευσις νὰ προβῇ εἰς τὰς ἀρχαιρε-
σίας πρὸς ἐκλογὴν τοῦ συμβουλίου διὰ τὸ ἀρχόμενον νέον
ἔτος, ὁ ἐκ τῶν ἑταίρων καὶ ἄλλοτε πρόεδρος τῆς ἑταιρίας
κ. Ἀλέξανδρος Γ. Πασπάτης ἐξήτησε τὴν ἄδειαν νὰ διηγη-
θῇ ἐν ἀνέκδοτον. Ἐν τῷ ἐν Κωστατινουπόλει ναφ' τοῦ
ἀγίου Ἰωάννου, εἶπε, σώζοντα δύο παλαιὰ ἔγγραφα τοῦ
ἐξῆς περιεχομένου. Τὸ μὲν αὐτὸν διηγεῖται, ὅτι τελευτώντος
τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος ἡ ἐφορεία τοῦ ναοῦ ἐδῶρσεν
εἰς τὸν δεξιὸν ψάλτην τ σ ο υ μ π ε ν, ἀλλ' ἐψήφισεν νὰ μείνῃ
ἡ ἀπόφασις μυστική, ὅπως μὴ δυσαρεστηθῇ ὁ ἀριστερὸς
ψάλτης. Τὸ δὲ ἄλλο ἔγγραφο ποιεῖται λόγον περὶ δωρεᾶς
ἐκατὸν γροσίων εἰς τὸν ναὸν παρ' εὐλαβοῦς χριστιανοῦ,
ὅστις παρεῖχε τὸ δῶρημα ὅπως μὴ ἐνλεχθῇ ἐπίτροπος τῆς
ἐκκλησίας. Μετὰ τὰ ἀσπεία ταῦτα ἀνέκδοτα προσέθηκαν ὁ
κ. Πασπάτης, ὅτι καὶ αὐτὸς δωρεῖ εἰς τὴν ἑταιρίαν ἐκ-
τάτως δραχμὰς ἐκατὸν, παρακαλῶν νὰ μὴ ἐκλεχθῇ εἰς
τινα τῶν ἀρχῶν τῆς ἑταιρίας, ὡς ἔβλεπε διατεθειμένους νὰ
πράξωσι. τοὺς ἑταίρους, ὧν ἐπανειλημμένως εἶχε τύχει ἄλ-
λοτε τῆς ψήφου ὡς σύμβουλος καὶ δὴ καὶ πρόεδρος τῆς
ἑταιρίας.

Τελευταῖον ἔργον τῆς συνελεύσεως ὑπῆρξαν αἱ ἀρχαιρε-
σίαι. Ἐξελέχθησαν δὲ ὁμοψήφως πρόεδρος μὲν ὁ κ. Περικλῆς
Περ. Ἀργυρόπουλος, ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Ἰωάννης Μπότασης,
γραμματεὺς ὁ κ. Ἀντώνιος Μηλιαράκης, ἑφορος τοῦ Μου-
σείου ὁ κ. Θεμιστοκλῆς Νικολαΐδης Φιλαδέλφους, ἑφορος
τοῦ Ἀρχείου ὁ κ. Ἀντώνιος Μομφερράτος καὶ ταμίας ὁ κ.
Σπ. Λάμπρος. Μέλη δὲ τοῦ συμβουλίου ἐξελέχθησαν τακτι-
κὰ μὲν οἱ κ. κ. Ἰωάννης Σακελλίω, Νικόλαος Πολίτης,
Σπυρίδων Σακελλαρόπουλος, Παναγιώτης Παπαναστασίου
καὶ Νικόλαος Ἀποστολίδης, ἀναπληρωματικὰ δὲ οἱ κ. κ.

Λεωνίδας Ράνδας, Α. Κρητικός καὶ Δημ. Παπαγεώργιος.
Ἡ δ' ἐξελεγκτικὴ ἐπιτροπὴ ἀπετελέσθη ἐκ τῶν κ. κ. Γ.
Παρίση, Δημ. Μακκᾶ καὶ Ἰωάννου Φωκianoῦ.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ

Ἰνστιτούτου.

Τὴν 11 Ἰσταμένου συνήλθον εἰς συνεδρίαν τὰ μέλη τοῦ ἐν Ἀθῆναις Γερμανικοῦ ἀρχαιολογικοῦ ἰνστιτούτου καθ' ἣν παρέστησαν πολλοὶ τῶν ἡμετέρων καὶ τῶν παρεπιδήμων ἀρχαιολόγων. Πρῶτος ἀνέγνω ἐν αὐτῇ ὁ κ. Ἑρρίκος Σχλιέμαν διακριθὴν περὶ τῶν τελευταίων του ἀνασκαφῶν καὶ ἔρευνῶν ἐν Πύλῳ, Σφακτηρίᾳ καὶ Λακωνίᾳ. Ἐνδιαφερόμενος, ὡς γνωστὸν, ἰδίᾳ περὶ τῶν προϊστορικῶν χρόνων, ἐξήτασε τὴν Πύλον πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἑδρας τοῦ γηραιοῦ Νέστορος. Ἀλλὰ δὲν εὗρεν ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου, τῆς ἀκροπόλεως τῆς Πύλου, ἕξην προϊστορικῶν χρόνων, καὶ μόνον ἄντρον τι κατὰ τὰ ΒΑ τοῦ ὅρου ἐθεώρησεν ὡς τὸ ἐν ταῖς περὶ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μῦθοις τῶν ἀρχαίων ἀναφερόμενον. Ἡ ἐξέτασις τῆς νήσου Σφακτηρίας ἀπέδειξεν ὀρθὴν τὴν περιγραφὴν τοῦ Θουκυλίδου, ὅστις, ὡς γνωστὸν, περιγράφει τὴν νήσον ἐν τῷ τετάρτῳ βιβλίῳ τῆς συγγραφῆς του ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπὶ Πύλον στρατείας τοῦ Δημοσθένους καὶ ἔπειτα τοῦ Κλέωνος ἐν ἔτει 425 π. Χ.

Ὁ κ. Σχλιέμαν ἀνέγνω ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὅρου τῆς νήσου, ὅπερ ἀντικρύζει ἀκριβῶς τὸ ἐπὶ τῆς στερεᾶς Κορυφασίου, τείχος πολύναντον ἄγνωστον ἐν τίνι ἐτοχῇ οἰκοδομηθὲν καὶ ὅπερ, ὡς δύναται νὰ εἰκασθῇ ἐκ τῶν σωζομένων λίθων, ἀνήρχετο ποτε εἰς ἱκανὸν ὕψος. Αἱ ἐν Καλάμιας πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀκροπόλεως τῶν Φαρῶν καὶ αἱ ἐν τῇ Λακωνίᾳ πρὸς εὑρεσιν τῶν ἀκροπόλεων τῶν Ἀμυκλῶν καὶ Ἱθακῶν ἔρευναι τοῦ ὑπῆρξαν ἄκαρποι.

Μετὰ τὸν κ. Σχλιέμαν ὁμίλησεν διὰ μακρῶν ὁ κ. Ἀρνότ περὶ τῆς αἰτικῆς γλυπτικῆς ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πεισιστράτου. Ἀφορμὴν λαβὼν ἀπὸ τῆς Νίκης τοῦ Χίου γλύπτου Ἀρχέρμου καὶ ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλα ἔργα διακρίνει τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς χιανῆς ἐργασίας ἐν σχέσει πρὸς τὴν πελοποννησιακὴν, ἐξήτασε δ' ἔπειτα λεπτομερῶς τὰ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως γλυπτικὰ εὐρήματα τῶν τελευταίων ἐτῶν. Ἐκ τῆς τεχνοκριτικῆς αὐτῶν ἐξετάσεως ἐξήγαγε τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἔχομεν μὲν καὶ ἐγγυρῶν αἰτικὴν τέχνην κατὰ τὸν ἕκτον αἰῶνα, συμφωνήσας ἐν τούτῳ μετὰ τῆς ιδέας ἣν πρῶτος ἐξήνεγκεν ὁ κ. Θεμ. Σοφοῦλης ἐν τῇ περὶ τοῦ αἰτικοῦ ἐργαστηρίου μελέτῃ του, ἔχομεν ὅμως καὶ τέχνην νησιωτικὴν ὡς ἀποδεικνύουσι τὰ βάθρα τὰ ρητῶς ἀναγράφοντα ὀνόματα καλλιτεχνῶν ἐκ Πάρου, Χίου, Νάξου κτλ. Ἀλλὰ τὴν τέχνην ταύτην τὴν ἰωνικὴν καὶ τὰς ἐπιδράσεις αὐτῆς δὲν πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν συλλήθδην, ἀλλὰ νὰ προσπαθῶμεν νὰ διδῶμεν τοὺς ἰδιαιτέρους ἐκάστης τεχνοτροπίας χαρακτήρας, τοῦθ' ὅπερ ἀπεπειράθη νὰ καταδείξῃ ὁ κ. Ἀρνότ ἐκ τῶν στοιχείων ἅτινα ἔχομεν μέχρι τοῦδε.

Τελευταῖος ὁμίλησεν ὁ κ. Δαίρπελδ μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτὸν σαφηνείας περὶ τὸν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπ' αὐτοῦ γενομένων, κατὰ πρόσκλησιν τοῦ κ. Humanu, ἀνασκαφῶν τοῦ ἐν Τράλλεσι θεάτρου, ὅπερ εἶνε ἔνεκα τοῦ ὕλικου ἐξ οὗ κατεσκευάσθη (opus incertum) τὸ μόνον οἰκοδόμημα ὅπερ περισώζεται ἐκ τῶν κτιρίων τῆς ἀρχαίας πόλεως ἐπὶ ὁροπέδιον ἄνωθι τοῦ ποταμοῦ Μαιάνδρου, πλησίον τοῦ ὁποῦ καίται δὲ Ἀττινίου, ὅπερ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκτίσθη ἐκ λίθων εἰλημένων ἐκ τῶν ἀρχαίων οἰκοδομημάτων τῶν Τράλλων. Τοῦ θεάτρου μέρος μόνον ἐξεσκάφη, ὅπως μὴ ὀπωδῆποτε ἡ πλήρης ἀποκάλυψις αὐτοῦ ἐπιφέρει τὴν καταστροφὴν διὰ τῆς ὑπὸ τῶν κατοίκων τοῦ Ἀττινίου ἀπαγωγῆς τῶν λίθων. Ὡς δὲ ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν γενομένων ἀνασκαφῶν, αἵτινες ἀρκοῦσι πρὸς πλήρη ἀποκατάστασιν τοῦ ἀρχαίου θεάτρου, τοῦτο μετεπλάσθη ἐπὶ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων. Εὐρέθησαν δὲ αἱ σειραὶ τῶν ἐδωλίων, ἔχονσαι ἴδιον τρόπον κατασκευῆς, καθότι ταῦτα δὲν εἶνε μονοκόμματα ὡς συνήθως, ἀλλὰ σύγκειται ἐκ δύο λίθων, ὧν ὁ μὲν χρησιμεύει ὡς ἑδρῶνον, ὁ δὲ πρὸς ἐπίθεσιν τῶν ποδῶν τῶν θεατῶν. Πλὴν δὲ τοῦ κοίλου εὐρέθη καὶ τὸ λογεῖον, καὶ κάτωθι αὐτοῦ στήλαι ὑποβαστάζουσαι τὸ προσκήνιον, περὶ ὧν διὰ μακρῶν ἐποιήσατο λόγον ὁ κ. Δαίρπελδ

ἔνεκα τῆς ἰδιαζούσης αὐτῶν τριστοιχίας, ἥτις ἰδίᾳ προκαλεῖ ἐρμηνείας. Ἐν γένει δὲ ἀξιοσπουδάστος εἶνε ἡ μελέτη τοῦ οἰκοδομήματος τούτου, ὅπερ πλουτίζει τὰς περὶ τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν θεάτρων γνώσεις.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Διὰ Β. Διατάγματος ἐνεκρίθη ἡ σύστασις Φιλαρμονικῆς ἐταιρίας ἐνταῦθα.

— Τὸ συμβούλιον τῆς ἀρτισυστάτου ἐνώσεως τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφων παρέστη ἐνώπιον τοῦ κ. Προέδρου τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καὶ ἐξέθηκεν αὐτῷ ὅτι μεγάλη προσγίνεται τῷ τύπῳ ἀδικία διὰ τῆς ὑπερβολικῆς ἐπιβαρύνσεως τῶν χρησίμων αὐτῷ εἰδῶν, ἰδίᾳ τοῦ χάρτου καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, ὧν μείζονα οὐδαμῶς ἀλλαχῶς καταβάλλονται. Ὁ κ. Τρικούπης μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἀκούσας τὰ προταθέντα, ὑπεσχέθη ὅτι ἐν καιρῷ εὐθέως θὰ ἐπιφέρει τὰς δεούσας μεταβολὰς ἐν τῷ δασμολογίῳ, χάριν τῆς προαγωγῆς τοῦ τύπου, ὑπὲρ ἧς θερμότερα καὶ αὐτὸς ἐνδιαφέρεται.

— Οἱ καθηγηταὶ καὶ φοιτηταὶ τοῦ Μετσοβείου Πολυτεχνείου ἐπανηγγύρισαν ἐπισήμως τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τὴν συμπλήρωσιν εἰκοσιπενταετοῦς ἐν αὐτῇ διδασκαλίας τοῦ καθηγητοῦ τῆς χημείας κ. Ἀν. Χρηστομάνου.

NEA BIBLIA

L. Grünwald. *Der freie Formelhafte Infinitiv der Limitation im Griechischen.* Würzburg (Stuber), 1888 σελ. 37 εἰς 8^{ον} μ.

Franz Birklein. *Entwicklungsgeschichte des substantivierten Infinitivs.* Würzburg (Stuber), 1888 σελ. 109 εἰς 8^{ον} μ.

[Τὰ δύο ἀγγελλόμενα βιβλία ἀποτελοῦσι τὸ ἕκτον καὶ τὸ ἑβδομον τεύχος τῶν ὑπὸ Μ. Schanz ἐκδομένων *Συμβολῶν εἰς τὴν ἱστορικὴν σύνταξιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας*, τὰ ἐπτά δὲ ταῦτα τεύχη συγκροτοῦσι δύο τόμους πλήρεις (ἐκ τριῶν τευχῶν ἕκαστον) καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ τρίτου (τεύχος ἐβδόμου). Καὶ ἡ μὲν πρώτη πραγματεία *Περὶ τῶν ἀπολύτως θετικῶν ἀπαρεμφάτων τοῦ περιορισμοῦ διακρίνεται εἰς τρία κεφάλαια*, ὧν τὸ μὲν πρῶτον (σελ. 1—11) διαλαμβάνει περὶ τοῦ ἀπολύτου ἀπαρεμφάτου ἐν φράσεσιν οἷαι αἱ : ἐκὼν εἶναι, τὸ νῦν εἶναι, τὸ τήμερον εἶναι, ὁλίγου δεῖν κτλ., τὸ δὲ δεῦτερον (σελ. 12—20) περὶ τῶν ἀπολύτων ἐκείνων ἀπαρεμφάτων, τὰ ὅποια δὲν περιορίζουσι μόνον τὴν φράσιν, ἐν ἣ καίται (ὅπως τὸ πρῶτον κεφάλαιον), ἀλλ' ἐνεχουσι καὶ *συγκριτικὴν* τινα ἔννοιαν, οἷον : ἐμοὶ δοκεῖν ἢ ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, ἐν δὲ τῷ τρίτῳ καὶ τελευταίῳ κεφαλαίῳ (σελ. 20—37) κἀμνη ἐκτενὴ λόγον ὁ συγγραφεὺς περὶ τῆς φράσεως : ὡς ἔπος εἰπεῖν καὶ τῶν παρεμφερῶν πρὸς αὐτήν, ὅπου ἡ ἔννοια τοῦ ὡς δὲν εἶναι συγκριτικὴ (ὅπως ἐν τοῖς παραδείγμασι τοῦ β' κεφ.), ἀλλὰ μάλλον—ὅσον. Περὶ πάντων δὲ τούτων ὁ γινόμενος λόγος εἶναι τῷ ὄντι ἀκριβέστατος, τὰ δὲ φερόμενα παραδείγματα πλεῖστα καὶ πειστικώτατα.

Ἡ δὲ δευτέρα πραγματεία ἡ ἐπιγραφομένη *Ἱστορία τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ὀδυσιαστικοπεποιημένου ἀπαρεμφάτου* περιλαμβάνει ἀκριβεστάτην μελέτην περὶ τῶν διαφόρων συντάξεων τοῦ ἐνάρθρου ἀπαρεμφάτου εἰς πάντας τοὺς δοκίμους ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς. Καὶ ἐν αὐτῇ ἡ ἀρίθεια εἶναι μεγίστη καὶ τῶν παραδειγμάτων ἡ συγκομιδὴ ἄφρονος, ὧν ἡ παράθεσις ἔχει συχνὰ ὡς ἀποτελεσματικὴν συναγωγὴν τινος κανόνος. Εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ παρὰ τοῖς σκηνηκοῖς ποιηταῖς ἐνάρθρου ἀπαρεμφάτου ἀκολουθεῖ καὶ πῖναξ καταστατικῆς καὶ στατιστικῆς ἰδίας (Διγύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου, Ἀριστοφάνους) ἐμφαίνων πόσα παραδείγματα ἐνάρθρου ἀπαρεμφάτου εὐρίσκονται ἐν ἐκάστῳ δράματι καὶ τοῦτον πόσα κατ' ὀνομαστικὴν, πόσα κατὰ γενικήν, πόσα κατὰ δοτικὴν κτλ. Ἀνυπόμυσθα μὴ ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ τὰ προεκδοθέντα πέντε τεύχη τῶν *Συμβολῶν* ἵνα καὶ ταῦτα καταστήσωμεν γνωστὰ εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας. Σ.]